

Zrovna jsem si říkala, jestli bude v dnešní epizodě *Zaklínače* další scéna v koupeli, když vtom mi zavolal Simon. Pokleslo mi srdce jako kámen. Simon komunikuje především esemeskami, telefonát u něho obvykle znamená něco vážného. „Krucinál, je sobota večer, Simone!“ zavrčela jsem si pro sebe. „Nemůže to počkat a přidat se k ostatním průserům, které na mě budou bezpochyby čekat v pondělí ráno v kanclu?“ Tolik jsem se nebála, že to „něco vážného“ bude třeba zranění mých andílků, protože kdykoliv potřebují vytáhnout z průsvihu nebo jakoukoliv pomoc, volají jako první mně, navzdory mým připomínkám, že mají *dua* rodiče, kterým se můžou ozvat, když potřebují pomoc/odvoz/kauci. (Ne že by někdy potřebovali kauci. Zatím. Stanovuje se vůbec kauce pro nezletilé?)

Zvedla jsem to a tvrdým tónem prohlásila: „Ahoj Simone, co chceš?“

„Ehm, no, napadlo mě, jestli bys se mnou nechtěla povečeřet?“ řekl Simon zvesela. „Dneska, myslím?“

„Co, jako v restauraci?“ zjišťovala jsem nedůvěřivě pro případ, že se chystal za mnou přijet a nutit mě připravit mu „prosté, rychlé lasagne“, vždycky totiž opakoval, jak se lasagne snadno připravují. Přesvědčení, že lasagne jsou snadné jídlo, by mělo totálně být na seznamu důvodů pro rozvod!

„Ano, v restauraci. Co třeba v tom italském podniku ve městě?“

„A předpokládám, že platíš, když jsi s tím přišel?“ prohlásila jsem. Možná je jednadvacáté století a já jsem samozřejmě silná, nezávislá, moderní žena, ale večere zadara je večere zadara, zvláště když si vzpomenu na ty TUNY PODĚLANEJCH LASAGNÍ, co jsem Simonovi za ty roky manželství navařila, takže mi dluží.

„Jo, no jasně! Takže... šla bys? Jde taky o to, že bych s tebou rád o něčem mluvil.“

Aha. Už je to tady. Něco chce. Buď mě poprosí, abych Marisse pohlídala její třínohou micku, až vyrazí na další „zájezd pro páry“ (nepravděpodobné, Marissa mi ji nesvěří), nebo mi oznámí, že je Marissa v jináči, nebo že se budou brát, případně oboje. Vlastně se nemůžou vzít, protože jsme ještě nedokončili všechno s rozvodem. No jistě. To je ono! „Ellen, nejdražší, nejmilovanější Ellen, která jsi tak milá a vstřícná a prostě nejlepší exmanželka na světě, mohli bychom dořešit ty papíry, abych už k tobě neměl žádný právní závazky a byl OSVOBOZEN od okovů nekonečných, šedých, ubíjejících dní strávených po tvém boku, ze kterých nyní nezbyde nic než ošklivé vzpomínky, ale i ty brzy zapomenou, protože, pozvedni zrak, oslňující, zářivá, dokonalá Marissa ze mě udělala nejšťastnějšího muže na světě. Nejen že svolila, že se stane mou chotí, ale i že mi zplodí další fakany, které tentokrát možná dokonce řádně vychovám, místo abych dělal, jak jsem utahanej z práce nebo že právě pracuju, a nechával ti je na krku, protože to je stejně ženská práce, ale teď díky Marisse a našim zájezdům a své terapeutce je ze mě nový muž, který se skoro vůbec nekouká na zatracené *Rozené obchodníky*, takže urozené potomstvo, vzešlé z tohoto požehnaného spojení s Marissou, vyroste do normálních a funkčních a záviděníhodných dětí, jejichž první slovo nebude prdel a které budou jíst zeleninu!“

„Ellen? Ellen, jsi tam ještě? Nevypadlo to?“ přerušil Simon tok mých myšlenek.

„Ehm, ne, jsem tady,“ povzdechla jsem si. „Jo, fajn, půjdu na večeri. Ale budeš mě muset vyzvednout, měla jsem sklenku vína.“

„Dobře, tak asi za půl hodiny?“

„Radši za tři čtvrtě,“ ucedila jsem zachmuřeně. Je stále těžší se přijatelně upravit, zvláště když na druhé straně stolu sedí podělaná Marissa s velikýma očima a svěží pletí.